

Testament.

Meelis-Lauri Erikson

"Vaata, juba on mägede peal sõnumitooja sammud..." Jah, ma kuulen küll. Kuulen küll. Ma põlvitan, heidan aeglaselt kummuli maha, ma ajan oma käed laiali, sõrmed harali ja kuulen. See on kõva kalju. Kõva. Siin ei kasva midagi. Päeval on see päikesest puhtaks kõrvetatud, praegugi veel põletades mu peopesi. Ma surun kõrva vastu kivi, ma kuulatan. Sõnumitooja sammud. Ta tuleb, et kuulutada rahu, aga rahu ei ole. Minu isa pidas õiglust kõige tähtsamaks, kui ta jagas meie osa võrdselt vennaga, mitte midagi ei saanud üle jääda. Kuidas nüüd ütlen: See on herem! Tema ei öelnud nii, ja tema isa, minu vanaisa ei öelnud. Ja ka mina ei saa nii öelda. See kõva kivi, mis enam mulle ei kuulu. Mida ma tegin? Mida ma ometi tegin? Sellesama kalju andsin ma tolle Naatsareti rabi matmiseks; miks küll? Seepärast, et õiglus valitseks. Prohvetid ütlesid õigluse kohta, et... Aga nad ütlesid ka rahu kohta, et... Et ükskord saab otsa ka piitsaplaks, isegi vankrirataste mürin ja piikide välkumine. Enam ei tulda sinu õuele öösel, karjumine, õudus öös... Ei, veel mitte, veel mitte, ikka kestab õudus öös ja jääb kestma, kuni kestab kivi. Ja pimedus nagu nüüdki. Ma pööran ära oma kõrva nendest, las nad ütlevad, et ma ei hooli. Las ütlevad, et olen hull. Vanuigi hulluks läinud. Ma ei taha enam rohkem kuulda. Tahan suruda oma kõrva vastu kõva kivi ja kuulatada. Kas kostavad need sammud? Ikka kestab veel öö, ja öö on rahutu. Ma olin rikas, minu sõnal oli kaalu, märkasin seda isegi. Nad jäid mind kuulama, kui kõnelesin, terve Sanhedrin. Vahel aga vaikisin. Isegi siis, kui nägin, et minu sõna oodati. Ma vaikisin liigagi palju. Ja ma ei saanud muud teha selle rabi heaks, kelle nad viskasid viimaks paganate ette. Issand, hoia ära see veri meie hingedelt! Ei, Tema, Igavene, ei kuule. Ta ei kuule seda palvet, sest liiga palju oleme lasknud käest. Ja siis kadedalt hoidnud kinni sellest vähesest, mis meile veel jäänud. Rasked on ajad olnud, ja veel raskemad koidavad, mida ma teen? Mida ma ometi teen? Liig palju oleme patustanud Väehulkade Isanda vastu. "Mina ei näe temal mingit süüd!" Prokuraatori lause... aga mis tähtsust sel enam on? Mis tähtsus on kõigil lausetel ja sõnadel, mis iial öeldud. "Meile on parem, kui sureb üks..." Neile on parem, kui suren mina, siis saate ehk rahu. Ei, rahu te ei saa, teil on veresüü. Minul on veresüü. Süütu verd oleme valanud; see kisendab Kõrgeimale kõvemini, kui see kivi. Kuigi kivi on kõva! Kivi on väga kõva. Ja see on verine. Sellega ma kirjutan oma viimsele tahtele alla. See kalju ja see koobas pidi ju mulle kuuluma. See ootas mind siin, et päeval, mil olen oma isade juurde koristatud mind siia maetaks. Aga ma andsin selle käest, et siia saaks maetud see Naatsareti rabi... Tema oli midagi erilist... Hull! Temal olid Õigluse Sõnad, aga mina olen hull, saagu nii! Ma ei lähe enam tagasi. Ei lähe enam kuhugi. Oi kui kõva on see kivi, see kalju! Ma ei tea, mida ma enam pean ootama, kuhu minema, mul pole enam kuhugi minna, tahan vaid litsuda end vastu kaljut, mis enam mulle ei kuulu. Siia jään, seda kirjutan mina, Josef Ramataimist, omaenese käega.